

ÍT LỜI AI ĐIẾU CHO ANH

(*I'm sorry. I'm not here to give a speech .I'm here just whispering something to Dr. Vinh, and I prefer using Vietnamse, our native tongue, so we would understand each other better*)

Lạy Cha chúng con ở trên trời
Chúng con nguyện danh Cha cả sáng
Nước Cha trị đến
Vâng ý Cha dưới đất cũng như trên trời vậy

Lạy Cha, hôm nay, chúng con ngồi lại, trong ngôi nhà Cha, tiễn đưa người anh chúng con về nhà Chúa. Cha đã cho Anh chúng con ở nơi cõi tạm này 87 năm. Hôm nay, Cha cho Anh về lại bên Cha. Anh chúng con xin vâng lời Cha. Chúng con vâng lời Cha, mà mừng cho Anh. Mừng Anh rũ bụi trần gian, về lại bên Cha.

Khuya hôm thứ năm, rạng sáng ngày thứ sáu vừa đúng một tuần trước, Chị Vĩnh gọi cho biết Anh trở bệnh. Chiều hôm trước đó, chúng con còn chuyện trò. Anh than sáng nay có hơi mệt nhưng vẫn cười vui như mọi khi, không một báo trước giờ ly biệt. Chúng con vội đến với Anh. Trên giường bệnh, Anh nằm như ngơi nghỉ, thân nhiệt ấm áp, da dẻ hồng nhuận. Anh như đang ngủ, một giấc ngủ thật nhẹ, thật êm. Chỉ có điều Anh không còn cười với chúng con, không dang rộng tay chào đón, như ngày nào trong suốt ba mươi lăm năm qua. Chỉ khác có vậy, và chúng con biết anh đang trong giờ lâm tử.
Hôm sau, các con, cháu về đủ quanh Anh. Anh đi, đi vào một giấc ngủ dài. Bình yên.
Thôi, đó cũng là ý Chúa vậy.

Thưa Chị và các cháu,
Thưa quý Anh Chị, quý bạn,
Và các cháu,

Chung cuộc của một đời rồi cũng tới. Còn đó, mất đó. Vui đó, buồn đó.
Với sự thỏa thuận của Chị, chúng tôi gởi cáo phó qua mạng. Ai cũng sững sờ. Tuổi cao rồi, sớm muộn chi cũng nằm xuống. Nhưng tin Anh mất đã làm nhiều người buồn, ai cũng buồn. Chỉ mấy ngày sau, hàng trăm thư gởi về cho chị, bày tỏ niềm thương cảm, tiếc nuối, ngỡ ngàng. Lúc anh sống, ai cũng thương anh. Anh đi rồi,

nụ cười dịu nhẹ, ân cần, gần gũi cứ còn ở lại. Ai cũng nhớ cái cung cách ôn nhu hòa nhã, dịu nhẹ, nhớ cái giọng nói có chút e ấp, quê mùa của người miền Trung, mộc mạc, chân tình. Và biết bao nhiêu điều khác, những điều thật người, trong một con người thật người.

Nhớ Anh, ai cũng nhớ nụ cười hiền hòa, phong cách từ tốn, tấm gương thánh thiện, đạo đức...

Tôi được biết anh nhiều. Năm 1958, tôi vào Sài Gòn học y khoa, trợ học trong một câu lạc bộ sinh viên, cạnh phòng anh. Lúc đó, anh vừa ra trường, và đã mang hai hoa mai vàng trên cổ áo, nhưng còn ở lại cư xá một thời gian. Và như một duyên may, từ đó cho đến nay, 57 năm, anh em chúng tôi đi đâu cũng gặp nhau, đi đâu cũng sống gần nhau, chia sẻ vui buồn. Anh lấy vợ cũng có chúng tôi, chị sinh cháu đầu lòng cũng có chúng tôi đến chụp tấm hình đầu tiên. Lại càng được gần anh hơn, trong ba mươi lăm năm qua, từ ngày về Houston. Hàng tuần, chúng tôi gặp nhau, cùng mấy anh chị, anh chị Nguyễn Văn Trường, anh chị Trần Văn Viễn,...tạo thành một cái tổ ấm cho nhau, nương nhau trong thầm lặng. Hàng tuần, mưa nắng chỉ cũng phải gặp nhau, như một nhu cầu không thể thiếu. Bên anh, bên các anh, chị, tôi là đứa em nhỏ trong tuổi tác, đứa học trò trong kiến thức, trong cách cung xử, và đôi khi lại là một đứa trẻ hư, để có được cái cảm giác được nuông chiều, tha thứ. Và chúng tôi như trong một gia đình nhỏ. Vợ chồng chúng tôi trở thành cậu, dì của các cháu.

Mấy hôm nay, đêm đêm nhâm đoc cho anh mấy bài kinh, mỗi lần đọc kinh Pater Noster, chúng tôi lại ngừng lại, ngẫm đến anh. Hình như suốt cả đời anh, anh sống theo ý Cha. Và ở Anh, là ý Cha.

...Vâng ý Cha dưới đất cũng như trên trời...

Anh là một người kiết thuần thành, trọn vẹn. Thuở nhỏ, anh theo học tiểu chủng viện, rồi vào đại chủng viện cửa Tùng. Sau, anh đổi ý, chuyển qua học y khoa, một ngành thực nghiệm. Ở lãnh vực nào, anh cũng đạt được những hiểu biết chuyên cứu sâu rộng. Anh có một trí nhớ siêu việt, và một khả năng hấp thụ rất cao. Anh biết nhiều, hiểu rộng, nhưng không chuyển đạt kiến thức bằng áp đặt. Anh tin ở thực nghiệm, nhưng không bỏ qua khía cạnh tâm linh như một yếu tố song hành cho tồn tại. Anh sống với một chuẩn mực đạo đức rất cao, nhưng không rao giảng đạo đức, hay đặt định giá trị cho người khác, không xét người theo mức thang xã hội, mà bỏ ra ngoài yếu tố hoàn cảnh.

Trong đời sống vật chất, anh thành công, nhưng bao giờ cũng khiêm tốn. Không bao giờ thủ đắc, hay tiêu xài cho những điều không thật cần thiết. Món ăn đã dọn trên bàn, phải ăn cho hết, không phí phạm. Cả đời anh, anh sống như vậy: giản dị và khiêm tốn, biết nhìn lại mình và nghĩ cho người.

Tôi không nghĩ chúng ta phải nói thêm thật nhiều về ANH. Nếu thế gian này có những con người ngay thật, những con người công chính, men of INTEGRITY, thì anh là một trong những con người công chính đó.

XIN CẦU NGUYỆN CHO ANH MỌI BẰNG AN.

Nguyễn Văn Thuận.

Xin chuyền: hình cuối của anh Vĩnh lúc còn tại thế, tháng tư 2015

